

Պարույր Սևակ

Իբրև սկիզբ

Իբրև սկիզբ ընդամենը ես այս կասեմ.

Աշխարհում կա ջահելություն՝

Կա կյա՛նք,

Կա սե՛ր,

Կան տղաներ և աղջիկնե՛ր,

Կա շե՛կ, կա սե՛:

Եվ մի աղջիկ՝

Սև աչքերով, սև մազերով,

Ինձ գերել է, խելքից հանել իր մազերով:

Գալիս է նա և շատ հաճախ

Ձեռքրս բռնում, ափրս բացում,

Սև աչքերը մերթ՝ կկոցում,

Մերթ՝ լայն բացում,

Մերթ փակում է,-

Սկըսվում է... գուշակո՛ւմը:

-«Ապո՛ւ-ապո՛ւ, կապո՛ւ-կապո՛ւ...

Եկ մի տեսնենք՝ ի՞նչ կա ափում...»:

-«Աթո՛ւ-աթո՛ւ, հա՛ թուհ-հա՛ թուհ...

Տեսնենք՝ տղան ի՞նչ է ասում...»:

-«Անա՛մ-փերո՛ւ, շանա՛մ փերո՛ւ... »:

Եվ մի օր էլ չեմ համբերում.

-Գիտե՛մ, գիտե՛մ,
Գուշակ է՛լ ես, կախարդ է՛լ ես.
Չէ՞ որ դու ինձ ոտով-գլխով կախարդել ես:
Բայց իմ ասիը ի՞նչ է տալիս:
Ինքքդ գիտես , որ մի ասիը
Մինչև անգամ ծա՛փ չի տալիս:
Ախար ի՞նչ կա այդ ասիի մեջ:
Կուգե՞ս
դառնամ
մարդ՝ ասիի մեջ...
Մարդկանց առաջ և քո առաջ
Ահավասիկ ինքս եմ բացում
Ինչ որ ունեմ - ինչ որ չունեմ
Իմ հոգո՛ւ մեջ.
Մարդկանց առաջ և քո առաջ
Ահավասիկ ինքս եմ բացվում,
Ինչպես մանուկն օրորոցում՝
Երբ շոգում է...

30.V.1957թ.

Մոսկվա